О-Р

Оберт Герман (1894—1989) — німецький учений, один із піонерів космонавтики, виконав дослідження з теорії ракет та їх застосування для вивчення земної атмосфери та космосу.

Орлов Олександр Якович (1884—1954) — український астроном, був директором астрономічної обсерваторії Одеського університету, засновником Полтавської гравіметричної обсерваторії, директором ГАО АН України, вивчав припливні явища, рух полюсів Землі, сонячну активність; чл. кор. АН СРСР, академік АН України.

Пензіас Арно (н. 1933 р.) — американський радіоінженер і радіоастроном, у 1965 р. разом із Р. Уїлсоном відкрив реліктове випромінювання; лауреат Нобелівської премії.

Піфагор (близько 570—500 до н. є.) — давньогрецький математик, філософ і астроном, висунув ідею кулястості Землі, припустив, що ранкова і вечірня зорі — це та ж сама планета Венера, йому приписують перше визначення нахилу екліптики до небесного екватора.

Попович Павло Романович (н. 1930 р.) — космонавт СРСР, двічі Герой Радянського Союзу, народився в м. Узині Київської обл. 12—15 серпня 1962 р. вперше у світі здійснив груповий політ на КК «Восток-4» разом із космонавтом А. Г. Ніколаєвим (КК «Восток-3»), був командиром екіпажу ОС «Салют-3».

Птоломей Клавдій (близько 87—165) — визначний давньогрецький астроном, його книга «Альмагест» стала вершиною античної астрономії, завершив розробку геоцентричної системи світу, яка дозволила з потрібною на той час точністю розраховувати рух небесних тіл, уперше став ураховувати під час спостережень рефракцію, розширив зоряний каталог Гіппарха.

П'яцці Джузеппе (1746—1826) — італійський астроном, відкрив у 1801 р. першу малу планету Цереру, вивчав власні рухи зір.

Ремер Оле (1644—1710) — датський астроном, уперше за спостереженнями супутників Юпітера виміряв швидкість світла, винайшов і вдосконалив низку астрометричних інструментів і приладів.

Рессел Генрі (1877—1957) — американський астроном, незалежно від Е. Герцшпрунга побудував діаграму «спектр — світність» для зір, одним із перших застосував в астрофізиці квантову теорію й визначив хімічний склад Сонця та зір, розвивав теорію орбіт затемнювано-подвійних зір.

Рош Едуард (1820—1883) — французький астроном і математик, вивчав фігури рівноваги небесних тіл, установив найменшу відстань, на якій супутник може існувати й не буде розірваний припливними силами з боку центрального тіла (межа Роша), вивчав внутрішню будову зір і планет.